

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 289/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná jej advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 20, čl. 26, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o vylúčení verejnosti z pojednávania a o zamietnutí návrhov na zmenu strán sporu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2018 doručená (na poštovú prepravu podaná 14. februára 2018) sťažnosť [REDAKOVANÉ], (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na slobodu prejavu a na informácie podľa čl. 26 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o vylúčení verejnosti z pojednávania (ďalej aj „uznesenie okresného súdu o vylúčení verejnosti z pojednávania“) a o zamietnutí návrhov na zmenu strán sporu (ďalej aj „uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhov na zmenu strán sporu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v postavení žalobkyne v 1. rade, pozn.) a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobca v 2. rade“ alebo spolu aj „žalobcovia“) sa návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 11. mája 2016 (ďalej len „žaloba“) domáhali proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalovaný v 2. rade“), [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), aby okresný súd uložil povinnosť žalovanému v 1. rade ako akcionárovi pôvodného žalovaného v 2. rade hlasovať za zvýšenie základného imania pôvodného žalovaného v 2. rade a pôvodnému žalovanému v 2. rade zvýšiť svoje základné imanie v spojení s uložením povinnosti žalovanému v 1. rade aj pôvodnému žalovanému v 2. rade bezodplatne previesť po jednej akcii pôvodného žalovaného v 2. rade na každého žalobcu.

Zároveň sa žalobcovia domáhali určenia dôvodnosti základu ich nárokov „z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a ušlých dividendách“.

3. Žalobcovia žalobou uplatnené údajné nároky odvodzovali od porušenia povinnosti právnym predchodcom pôvodného žalovaného v 2. rade stanovenej v rozhodnutí Prezídia Fondu národného majetku Slovenskej republiky, Drieňová 27, Bratislava [ďalej len „Fond“ (právnym predchodca žalovaného v 3. rade, pozn.)], č. 574/1996 z 12. septembra 1996 o priamom predaji 3 105 450 kusov akcií emitenta – spoločnosti [redacted] [ďalej len [redacted] (teraz po zmene názvu [redacted], pozn.)], v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom v rozhodujúcom období a v nadväznosti na to v zmluve o odplatnom prevode akcií č. 1605/1996 z 20. septembra 1996 uzatvorenej medzi Fondom ako predávajúcim a právnym predchodcom pôvodného žalovaného v 2. rade ako kupujúcim, spočívajúcej vo vydaní akcií právnym predchodcom pôvodného žalovaného v 2. rade v rozsahu predstavujúcom najmenej 15 % jeho základného imania v lehote do 6 mesiacov od účinnosti tejto zmluvy tak, aby všetci zamestnanci spoločnosti [redacted] mali možnosť tieto akcie nadobudnúť (ďalej len „zamestnanecké akcie“).

4. V právnej veci žaloby sa konanie na okresnom súde viedlo pod sp.zn. 33 Cb 71/2016.

5. Sťažovateľka a žalobca v 2. rade s poukazom na zrušenie zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi nimi 12. novembra 2014 v znení jej dodatku č. 1 z 15. novembra 2014, predmetom ktorej bolo medzi inými postúpenie časti nárokov neskôr uplatňovaných žalobou, a to zo sťažovateľky (postupkyne) na žalobcu v 2. rade (postupníka), písomnou dohodou z 26. septembra 2016, dôsledkom čoho sa sťažovateľka mala stať nositeľkou všetkých žalobou uplatnených hmotnoprávných nárokov, návrhom z 5. októbra 2016 navrhli, aby okresný súd v rámci žalobcom v 2. rade uplatnených nárokov rozhodol tak, že pripúšťa do konania na miesto žalobcu v 2. rade vstup sťažovateľky.

6. Sťažovateľka a [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]), najmä s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretej medzi sťažovateľkou ako postupkyňou a [REDAKOVANÉ] ako postupníkom 27. septembra 2016, dôsledkom čoho sa [REDAKOVANÉ] malo stať výlučným nositeľom všetkých dovtedy žalobou uplatnených hmotnoprávných nárokov, ďalším návrhom z 5. októbra 2016 navrhli, aby okresný súd rozhodol tak, že pripúšťa do konania na miesto sťažovateľky vstup [REDAKOVANÉ].

7. Následne [REDAKOVANÉ] s poukazom na ďalšie zmluvy o postúpení pohľadávok (v počte 231 kusov) uzatvorené medzi ďalšími už bývalými zamestnancami spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako postupcami a ním ako postupníkom, predmetom ktorých bolo postúpenie ich nárokov vyplývajúcich z porušenia povinnosti právnym predchodcom pôvodného žalovaného v 2. rade vydať zamestnanecké akcie, návrhom z 28. októbra 2016 navrhlo, aby okresný súd rozhodol o pripustení zmeny (rozšírenia) žaloby.

8. Okresný súd na základe návrhu z 28. októbra 2016 uznesením (vydaným súdnym úradníkom) sp. zn. 33 Cb 71/2016 z 27. februára 2017 rozhodol o pripustení zmeny žaloby (bez toho, že by bol predtým rozhodol o návrhoch z 5. októbra 2016, pozn.).

9. Keďže pôvodný žalovaný v 2. rade 1. novembra 2016, t. j. po doručení žaloby okresnému súdu, zanikol cezhraničným zlúčením so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] Česká republika (ďalej len [REDAKOVANÉ]), dôsledkom čoho stratil procesnú subjektivitu, okresný súd uznesením sp. zn. 33 Cb 71/2016 z 27. apríla 2017 rozhodol tak, že v konaní (o žalobe) pokračuje s jeho právnym nástupcom, t. j. so spoločnosťou [REDAKOVANÉ].

10. Uznesením okresného súdu o vylúčení verejnosti z pojednávania (v sťažnosti označené ako „Uznesenie II“) bolo rozhodnuté o vylúčení verejnosti z pojednávania konaného 14. decembra 2017 a uznesením okresného súdu o zamietnutí návrhov na zmenu

strán sporu (v sťažnosti označené ako „*Uznesenie III*“) okresný súd ani jednému z návrhov z 5. októbra 2016 nevyhovel.

11. Následne okresný súd rozsudkom sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol.

12. Sťažovateľka v sťažnosti medzi inými uviedla:

«... *Ad. 1) Rozhodnutím Súdu o zamietnutí návrhu žalobcov v konaní (Sťažovateľ, Žalobca II) na zmenu strany v konaní, ktorou sa malo stať Občianske združenie*

Podľa ust. § 80 ods. 1 CSP: „Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.“

Podľa ust. § 140 ods. 1 CSP: „Zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.“...

Súd na Pojednávaní vydal Uznesenie III, ktorým Návrhy I a II na zmenu strany v konaní, v zmysle ktorých sa malo jediným žalobcom v Konaní stať Občianske združenie, zamietol z dôvodu, že Dohoda o zrušení Zmluvy o postúpení pohľadávky I zo Sťažovateľa na Žalobcu II a následne Zmluva o postúpení pohľadávky II neboli uzatvorené za Žalobcu II oprávnenou osobou.

Sťažovateľ má za to, že zo strany Súdu ide o nesprávne právne posúdenie zmeny v osobe žalobcu v Konaní, nakoľko Dohoda o zrušení Zmluvy o postúpení pohľadávky bola podpísaná oprávnenou osobou, a to predsedom Žalobcu II, [REDACTED] [REDACTED]. a následne aj Zmluva o postúpení pohľadávky II.

Napriek vyššie uvedenému Súd vydal Uznesenie I, ktorým vyhovel Návrhu III Občianskeho združenia na zmenu žaloby; následne Súd rozhodol o procesnom postavení Občianskeho združenia ako strany v konaní tak, že zamietol Návrhy I a II na zmenu strany v konaní, ale pripustil zmenu žaloby, v zmysle ktorej sa rozšírila žaloba o nároky na vydanie akcií alternatívne náhradu škody všetkých členov Občianskeho združenia, t. j. Súd v konaní rozhodoval o hmotnoprávných nárokoch ďalších 232 ľudí postúpených na Občianske združenie, t. j. nielen pôvodných žalobcov (Sťažovateľ a Žalobca II), bez toho, aby priznal Občianskemu združeniu postavenie strany v konaní (!)...

Uznesenie III nebolo odôvodnené a písomne vyhotovené (pozn.: túto svoju povinnosť samotný Súd konštatuje v Zápisnici), Občianskemu združeniu, t.j. osobe dotknutej, nebolo ani doručené. Občianske združenie navyše nebolo prítomné pri vyhlásení Uznesenia III, nakoľko bolo vylúčené z Pojednávania ako verejnnosť Uznesením II.

Sťažovateľ poukazuje, že Uznesenie III je vydané v hrubom rozpore so základnými princípmi civilného procesu, osobitne princípom právnej istoty a právom na súdnu ochranu v čl. 46 Ústavy SR ako aj v čl. 2 Základných princípov CSP...

Súd mal v zmysle zákona rozhodovať len o zmenenej Žalobe v zmysle Návrhu III a nie o zmenenej a pôvodnej Žalobe; súd mal zároveň rozhodovať o zmenenej Žalobe voči strane konania, ktorej sa zmenená Žaloba týka, t.j. Občianskemu združeniu, a nie voči pôvodným žalobcom (Sťažovateľ a Žalobca II). Uznesením III tak Sťažovateľ rozpore s hmotným právom zostáva stranou v konaní, v ktorom sa rozhoduje o nárokoch Občianskeho združenia, ktoré naopak stranou v konaní nie je...

Ad.2a) Konanie s neoprávneným štatutárnym orgánom

Ako bolo vyššie uvedené Súd nesprávne právne posúdil otázku osoby oprávnenej konať v mene a na účet Žalobcu II z nasledujúcich dôvodov, ktoré Súd nevzal do úvahy pri vydaní Uznesenia II a III:

Na Pojednávanie sa dostavil [REDAKOVANÉ], ako predseda Žalobcu II a zároveň predseda Sťažovateľa.

[REDAKOVANÉ], preukázal svoje oprávnenie konať v mene a na účet Žalobcu II zápisnicou z členskej schôdze zo dňa 24.07.2008 (pozn.: konajúci súd uvádza nesprávny dátum, 12.08.2008). Z obsahu zápisnice z členskej schôdze jednoznačne vyplýva, že bol zvoleným predsedom Žalobcu II, pričom táto skutočnosť ani nebola medzi stranami v konaní sporná.

Súd na Pojednávaní vykonal dôkaz. Výpis z registra občianskych združení vedeného MV SR zo dňa 04.08.2016 (ďalej len „Výpis“), predložený [REDAKOVANÉ]... ktorý nebol prítomný na Pojednávaní, a ktorý vystupuje ako predseda Žalobcu II.

Z Výpisu mal konajúci súd za preukázané, že štatutárnymi orgánmi Žalobcu II sú [REDAKOVANÉ] - predseda, [REDAKOVANÉ] - podpredseda a [REDAKOVANÉ] - člen (pozn.: Rozsudok str. 19 bod 25)...

Súd z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru, že [REDAKOVANÉ] je jediným oprávneným konat' za Žalobcu II; [REDAKOVANÉ] bol právoplatne zvolený za predsedu Žalobcu II a z tejto funkcie nebol odvolaný členskou schôdzou v súlade so Stanovami Žalobcu II...

Následne z odôvodnenia Rozsudku... rovnako zvukového záznamu z Pojednávania po prerušení pojednávania (pozn.: Žalobca I v Konaní vzniesla námietku zaujatosti aj dôvodu podozrenia, že Sudca chodil konzultovať ďalší postup v Konaní s inými sudcami) vyplýva, že [REDAKOVANÉ] preukázal vznik funkcie predsedu výlučne Výpisom, v ktorom absentuje údaj o osobe predsedu Žalobcu II (pozn.: Výpis je dostupný aj na webovom sídle MV SR a absentuje v ňom údaj o osobe predsedu Žalobcu II).

Súd napriek vyššie uvedeným sporným skutkovým tvrdeniam a predloženým dôkazom v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP bez náležitého odôvodnenia zamietol návrhy Žalobcu I na vykonanie dokazovania:

- výsluchom [REDAKOVANÉ], ktorý by sa mal vyjadriť, či bola riadne zvolaná členská schôdza Žalobcu II, a či existuje zápisnica o odvolaní [REDAKOVANÉ], ako predsedu Žalobcu II a tieto tvrdenia by mal riadne preukázať priamo originálom zápisnice z členskej schôdze (pozn.: ktorá sa však nekonala), nie Výpisom, ktorý je bez právnej relevancie;

- výsluchom [REDAKOVANÉ] k okolnostiam zvolenia za predsedu Žalobcu II a k rozhodujúcim okolnostiam, že nebola zvolaná žiadna členská schôdza Žalobcu II o jeho odvolaní...

Ad.2b) Vylúčenie verejnosti v rozpore so zákonom (viď bod II čl. VII tejto ústavnej sťažnosti) Vylúčením verejnosti v rozpore so zákonom bolo zasiahnuté do práva Sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR, nakoľko verejnosť prítomná na Pojednávaní je verejnou kontrolou zákonnosti priebehu súdneho konania. Uvedené má osobitný význam, keď ide o Konanie, ktoré sa týka nielen záujmov fyzických osôb na vydanie akcií od privatizéra, [REDAKOVANÉ] ale aj verejného záujmu, nakoľko Zmluvou sa prevádzal majetok štátu.

II. Ústavné práva Sťažovateľa na slobodu prejavu a právo na informácie vyplývajúce z čl. 10 Dohovoru a čl. 26 Ústavy SR podľa nasledovného:

Podľa ust. § 176 ods. 2 CSP: „Verejnosť možno na celé pojednávanie alebo na jeho časť vylúčiť, len ak by verejné prejednanie sporu ohrozilo ochranu utajovaných skutočností, citlivých informácií a skutočností chránených podľa osobitného predpisu (ďalej len „údaje chránené podľa osobitného predpisu“) alebo dôležitý záujem strany alebo svedka. Vylúčenie verejnosti súd vhodným spôsobom oznámi.“

Sťažovateľ poukazuje, že Sudca rozhodol o vylúčení verejnosti Uznesením II v rozpore s ust. § 176 ods. 2 CSP, čím zasiahol do ústavného práva najmä prítomných členov Občianskeho združenia podľa čl. 26 Ústavy SR na slobodu prejavu a na informácie.

Sťažovateľ poukazuje, že predmetom Konania neboli a nie sú utajované skutočnosti, citlivé informácie o majetku žalovaného I v Konaní, [REDACTED]... a ani skutočnosti chránené podľa osobitného predpisu, ako je uvedené v Rozsudku (str. 19); informácie týkajúce sa obdobia privatizácie SCP, a.s. sú informácie verejne dostupné, nakoľko Žalobca II tieto informácie sprístupňoval v minulosti a naďalej sprístupňuje v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení; vyššie uvedené sa rovnako vzťahuje aj na majetkové pomery [REDACTED], ktoré navyše neboli predmetom Konania, súdny spis neobsahoval žiadne informácie, ani dokumenty o majetkových pomeroch [REDACTED].

Sťažovateľ zastáva názor, že Súd vylúčil verejnosť v rozpore so zákonom a so zrejým cieľom zabrániť verejnosti, osobitne členom Občianskeho združenia, o ktorých nárokoch sa v Konaní rozhodovalo (pozn.: na Pojednávanie sa prišlo pozrieť cca 70 zamestnancov SCP, a.s. a členov Sťažovateľa), oboznámiť sa s priebehom Konania, ktoré od začiatku smerovalo k zamietnutiu Žaloby bez náležitého procesného postupu a odôvodnenia.

Sťažovateľ poukazuje, že vylúčením verejnosti v rozpore so zákonom došlo k porušeniu nielen ústavného práva Sťažovateľa na slobodu prejavu a práva na informácie v zmysle čl. 26 Ústavy ale aj ďalších ústavných práv, a síce práva na súdnu právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR.

Sťažovateľ ďalej poukazuje, že dopad ústavne nekonformného rozhodnutia Súdu, Uznesenia II, je potrebné vnímať v širšom kontexte. Predmetom Konania, v ktorom bolo Uznesenie II vydané, je „mečiarovská privatizácia“ SCP, a.s., v zmysle ktorej nadobudol

privatizér (spoločnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), štátny podnik o. i. za podmienky stanovenej Zmluvou a ZoPP vydať akcie spoločnosti [REDAKOVANÉ] zamestnancom SCP, a.s., pričom táto nebola preukázateľne splnená. Predmetom Konania je nárok veľkého počtu zamestnancov SCP, a.s. (232 zamestnancov), ktorý sa rádovo pohybuje v miliónoch eur. Navyše Konanie a Uznesenie II sa priamo dotýkajú všetkých zamestnancov SCP, a.s. v období privatizácie, t. j. 3948 zamestnancov.

Sťažovateľ poukazuje, že na Pojednávaní sa mala v úmysle zúčastniť stovka ľudí. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že Konanie je predmetom záujmu širokej verejnosti.

Súd vydaním Uznesenia II, ktorým vylúčil verejnosť z Pojednávania, odňal možnosť širokej verejnosti, osobitne členom Občianskeho združenia, byť informovaní o priebehu Konania ako aj nárokoch v ňom uplatňovaných...»

13. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ]... na slobodu prejavu a na informácie vyplývajúce z čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o vylúčení verejnosti porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 princíp právneho štátu Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o vylúčení verejnosti sa zrušuje.

4. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí návrhov na pripustenie zmeny strany konania na strane žalobcu sa zrušuje.

5. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi - [REDAKOVANÉ]... trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.

6. Okresný súd Bratislava I je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi - [REDAKOVANÉ]... vo výške 10.000,- Eur (slovom: desaťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

17. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

18. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

21. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

22. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

23. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07).

24. Ako to z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok a základného práva na slobodu prejavu a na informácie, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa dodatkového protokolu uznesením okresného súdu o vylúčení verejnosti z pojednávania a uznesením okresného súdu o zamietnutí návrhov na zmenu strán sporu.

25. V zmysle § 355 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

26. V zmysle § 365 ods. 1 písm. b) až f) a h) CSP odvolanie možno odôvodniť medzi inými len tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. V zmysle § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

28. V zmysle § 389 ods. 2 CSP ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

29. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosťou napadnuté uznesenia v písomnej podobe vydané neboli a sú uvedené len v zápisnici o pojednávaní zo 14. decembra 2017 (s. 2 a 3 zápisnice). Okresný súd v rozsudku sp. zn. 33 Cb 71/2016 uznesenie o zamietnutí účasti

verejnosti odôvodňuje: „Súd uznesením pred otvorením pojednávania vylúčil verejnosť z pojednávania konaného dňa 14.12.2017, nakoľko dospel k záveru, že zástupca žalovaného v 1. rade preukázal existenciu zákonných dôvodov pre vylúčenie verejnosti keď uviedol, že je predpoklad, že na pojednávaní sa bude vyjadrovať k citlivým informáciám o majetku žalovaného v 1. rade a že tu je teda daný dôležitý záujem žalovaného v 1. rade na vylúčení verejnosti. Okrem toho uviedol, že je to vhodné opatrenie s ohľadom na zachovanie atribútu dôstojnosti pojednávania (poukázal na intenzívnu mediálnu kampaň). Podľa čl. IX odsek 4 Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1605/1996 sa predávajúci a kupujúci zaviazali, že o obsahu tejto zmluvy a všetkých informáciách súvisiacich s realizáciou tejto zmluvy zachovajú mlčanlivosť. Súd preto žiadosti o vylúčenie verejnosti z pojednávania vyhovel.“

Zamietnutie návrhu na zmenu strán sporu okresný súd odôvodnil: „...súd uvedené návrhy zamietol, nakoľko dospel k záveru, že Dohoda o zrušení Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.9.2016 a Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 27.9.2016 neboli uzavreté za žalobcu v 2. rade oprávnenou osobou.“

30. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že sťažovateľka podaním z 29. januára 2018 podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie – riadny opravný prostriedok, o ktorom dosiaľ Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd nerozhodol. Podľa zistenia ústavného súdu ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom odvolanie sťažovateľky nebolo ani len predložené krajskému súdu na rozhodnutie, resp. konanie o odvolaní sa v zmysle § 373 a nasl. CSP dosiaľ vedie na okresnom súde pod sp. zn. 33 Cb 71/2016. Ako to z už citovaných zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku zjavne vyplýva, v rámci konania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu (podľa zistenia ústavného súdu mimo iných založeného tiež na argumentácii, ktorá je totožná s argumentáciu predostretou ústavnému súdu v sťažnosti, pozn.) je možné dosiahnuť aj nápravu prípadných väd uznesenia okresného súdu o vylúčení verejnosti z pojednávania a uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhov na zmenu strán sporu [právoplatných uznesení súdu prvej inštancie, ktoré predchádzali rozhodnutiu (rozsudku) vo veci samej a proti ktorým odvolanie nie je prípustné, pozn.].

31. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka sa domáha ochrany základných práv a iných práv proti ich porušeniu rozsudkom okresného súdu aj v odvolacom konaní pred všeobecným (krajským) súdom, podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany.

32. Ústavný súd ďalej uvádza, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – krajský súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť právneho štátu.

33. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

34. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých uznesení okresného súdu, rozhodnutie o primeranom finančnom zadosťučinení, ako aj o náhrade trov konania) nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2018